

Mine tegninger på Kirsten Kjærs Museum

– Nordjyske fortællinger

Mine tegninger viser en udvikling over en årrække, men gennem få værker. Min tegneprocess med blyanten på papiret er nemlig overordentlig langsom. Det er tegningerne selv, der bestemmer udviklingen og tidsforløbet. Jeg kan ikke via tanken forcere noget. Der eksisterer i tegningens sprog én nødvendighed, der afføder en ny nødvendighed.

Landskabets rum, og strandens rum ved Saltum, har altid været en stor del af mine motiver for tegninger, mit iagttagne udgangspunkt. Det såkaldte plastiske rum: det rum, som er billedhuggerens rum – dét, som man arbejder i som tredimensionel kunstner. På Kunstakademiet arbejdede jeg både som tegner og billedhugger – ligesådan i Saltum til årene omkring 2005. Herefter har jeg udforsket rummet udelukkende gennem tegningen.

Selvportrættet repræsenterer imidlertid en åben dør ind til ”det nye”, et nyt liv, en ny tid, et nyt sprog... det er et spejlbillede af en eksistens, der på én gang er stille og i samtidig bevægelse.

”Vrå – set fra Børglum Bakke” blev det første billede, der klargjorde for mig vigtigheden af udelukkende at formulere det væsentligste for den rumlige fortælling.

”Rekviem”: Denne tegning blev til efter starten af krigen i Ukraine. Jeg tænkte, at nu ville jeg ikke tegne mere. Men en nat så jeg et skrøbeligt lys i horisonten mod vest fra Saltum, som et håb. Tegningen blev til et minde om de faldne i krige, og et minde om de gode mennesker.

”Sjælens seismograf” er tegnet hen over den seneste lange vinter. Titlen er inspireret af et udtryk af komponisten Per Nørgaard. Mine tegninger bliver mere og mere minimalistiske, som ny komponeret musik. Tilsyneladende ens beskriver komponenterne forskelligartede ophold og bevægelser, rytmer, i det billedmæssige plastiske rum gennem deres toner.

Lene Rasmussen, april 2024